

Intermezzo Lamentoso
d'un aficionat a la música

El Sr. Pla ha publicat un article
en aquest diari que a molts que
sentim l'onada afició a aquest
luz ara anomenat divi art
^{de la música} ~~ens~~ ha deixat emmperduts,
avergonyits i no sabem o quin
tant encomenar-nos. Nosaltres
creiem que puïem de debí al es-
coltar una simfonia de Beethoven
o una suite de Bach o altres
obres dels que haviem sentit
anomenar grans mestres i veïem
que aquesta afició i aquest deli-
quis era de una naturalesa
nobilíssima, i ens veïem su-
periors, immensament supe-
riors als aficionats als can-
tats italians dels Putciris
i compunzia. Ara després
d'haver parlat el Sr. Pla que

diuen que és tan savi i tan
 lèixerit i que és un model
 del periodisme d'última
 moda veiem que anarem
 equívocats, que les nostres
 juicions eren liles d'una
 gran il·lusió ... o d'algun
 cosa pitjor — del problema
 de la venalitat no resulta
 al Mare de Déu, ara ja no
 veiem, ja us ho diré ell,
 si l'havem ben entès; (perquè
 és clar que nosaltres com
 guardadors de ~~intelligents~~ ^{intelligents} ~~en~~ minica — se
 veia, com curt de gumbals
 o via ares) així ho ha de
 ocasionar les limitacions
 religioses que patim perquè
 encara anem a mitja (al
 menys ~~el~~ el que escric "que
 és ratllat") i aquesta benestant

del cristianisme te tanta
força! Doncs si no tenim
el problema de la sexualitat
resolt i' es clar, qui no
pot regar espigola; en este
vem amb el conturbado del
origo-origo, ~~del~~ les mans cur
resudes de la flauto i' del
flancius del violoncel.

I nosaltres tan innocents!
Peró Sr. Pla ~~no~~ hauria de
parlar més clar; pensi amb
qui tracta; un micos de
generats pel ran amb un
cervellet ^{d'un micromil} monecissos com ^{el} poli
~~Atots de cascabels.~~ Parli ^{que} ~~que~~
^{per poder entendre} clar; perquè si a Vd Puccini
li ha penigolles i' amb així
Vd ja ^{te} abastat el seu ideal;
nosaltres plorem i' es exal

4

Tem amb Beethoven i amb
Bach i amb totes les regles
de tres dels músics savis,
Qui és que te la pell més
fina? Si nosaltres rumiant,
rumiant tot exposant nos una
ronata llarga com una llansa
virma en exaltem i pensen
tocar el cel i Puccini no és
ja ni en fum i en l'emporem
com una xicra de aixero;,
diu jo, qui és el que te
els sentits més malaltats
més primers i més deshoïnats
i per lo tant el gran pro-
blema que a Vd tan el preu-
cupa més poc result? Com
m'ho explica això?

El Sr. Pla no té te compassió.
Ara amb el seu segon article

encara cursola més el clan
i ens mal matar l'eflúvi de
que la música de casa la
Catalana valgui dos pítos.

Nosaltres que patim cegats
per la boïeria de l'estimació
a tot lo nostre, al escoltar mol
ta de la música del nostre
compositors hi trobarem un
sentiment especial, una animeta
de vi d'alella, una claretat
el·maneta dels sentiments més
intims, més de família, una
pila de cores que us leuen per
sentir qui sap la glòria pel
nostre art encara l'orença,
quan pel estranger es consolen
en un entremaliadures,
buscant la perduda que és
allò tan vell que valguement
és diva inspiració; nosaltres

dic, amb la nostra estocada a
 l'ens a la coneixença nostra
 en l'home amb el nostre
 Sant per terra, per un
 tros de justa vulgar.
 La creu ben simple i ben
 innocent! Ja he vist que
 després diuen que aquí hi
 han mirats eminent i
 no se que més, però vegeu,
 vegeu un jillo, i un cop
 l'hanen dita així per un
 un cataplasme.

Ja he vist també que de
 Manen que es convenien; opa
 mirats, des que esguerdades,
 convenien a n'apert. No me
 última paraula de la ciència
 reolander de diari.

7
Però no vultes que sem mentes
tant? pobres aficionats, fins
poder intel·ligent a copia
d'escalforants de cap, tro-
bant-se ares, sense l'itè-
rio que us agraïtara,
i amb l'admiració, que co-
mentarem a venir per
un gran periodista, tan
nada a gre i envierinada
pel cap de marxa a la
nostra que ha ensenat
voler el nostre cap, poder
pretencions però ben innocent
de tanta tanteria porreida